

column

Myrthe
Meester

Myrthe Meester is afgestudeerd filosofe en publiceert artikelen over kunst, filosofie en klassieke muziek in diverse tijdschriften.

69

Voor een buitenstaander is de geestelijke gretigheid van een hooggevoelige niet altijd goed invoelbaar

Hebberig

Sluitingstijd in het Rijksmuseum. Een groepje strenge, geüniformeerde suppoosten drijft de laatste bezoekers naar de uitgang. Ik laat me met tegenzin de zaal uitvoeren. Achterstevoren, mijn blik gefixeerd op een intiem, haast lichtgevend Vermeerschilderijtje uit Amerika, dat ik vermoedelijk nooit in mijn leven terug zal zien. Ik probeer het gretig op te zuigen met mijn ogen, alsof ik alle sap uit dit beslissende moment moet persen.

Ook het Groot Begijnhof in Leuven verliet ik laatst achterstevoren, onder zachte dwang mee geloodst aan de arm van mijn vermoeide vriend. Hij zag de buitenmuur al naderen, maar mijn blik kleefde nog aan de bloeiende fruitbomen en idyllische huisjes van dit historische wooncomplex voor zelfstandige vrouwen. Het deed me pijn om zoveel schoonheid en geschiedenis te moeten achterlaten. Ik wilde er een blauwdruk van bewaren in mijn geest, een innerlijk begijnhof om altijd naar terug te kunnen keren. En ik hoopte dat te bereiken door extreem goed te kijken, slurpend en schrokken met mijn ogen.

Grappig genoeg beschrijven mijn favoriete gevoelige auteurs eenzelfde geestelijke 'hebzucht', vooral bij de aanblik van mooie bloemen. Zo noteerde Ety Hillesum in 1941 in haar beroemde oorlogsdagboek: "Wanneer ik een bloem mooi vond, dan had ik die het liefst aan het hart gedrukt of opgegeten. Met een heel stuk natuurschoon ging dit moeilijker, maar het gevoel was hetzelfde. Ik was te zinnelijk, ik zou haast zeggen 'hebberig' ingesteld."

D.H. Lawrence voert in zijn roman *Zonen en minnaars* een hypergevoelig meisje op, Miriam, dat in extase raakt door de schoonheid van een bloemenveld. Ondertussen wordt ze kritisch gadeslagen door haar minder gevoelige jeugdvriendje Paul. "Hij zag haar ineengedoken tussen de bloemen, die ze bedekte met vurige kusjes. 'Waarom moet jij altijd dingen betasten?' vroeg hij geïrriteerd. 'Kun je niet van dingen houden zónder je eraan vast te klampen, alsof je hun hart eruit probeert te zuigen?'" Voor een buitenstaander is de geestelijke gretigheid van een hooggevoelige niet altijd goed invoelbaar.

Clarice Lispector beseft dat. "Wie nooit rozen heeft gestolen, zal me nooit kunnen begrijpen", zo opent haar column over haar obsessie met een felroze, schitterende roos, die ze als jong meisje stiekem plukte uit de tuin van een rijke familie. "Tussen mijn zwijgen en de stilte van de roos, was daar mijn verlangen om haar voor mezelf te hebben. Ik wilde haar kunnen pakken. Ik wilde aan haar ruiken tot het mij duizelde en donker voor ogen werd." Achteraf heeft ze geen spijt: wie een roos steelt uit liefde voor schoonheid, "krijgt vanzelf vergiffenis".